

Resebrev - februari 2012. Vi utforskar Kuba - ett annorlunda land

Pirater och skattjakt! Sådant lockar alltid så vi besökte Mel Fishers Maritima Museum på Key West som visar både hur pirater en gång levde och förstås Mel Fishers fynd av vraket Nuestra Señora de Atocha från 1622. Sökandet startade redan 1969 och även hans fru och ett par av deras barn var involverade innan han 1985 fann delar av vraket och guld, silver och smaragder. Aktre delen av skeppet, med de största skatterna har ännu inte hittats.

Silvermynt från en skattkista

Innan vi lämnade USA kollade vi ordentligt hur utcheckningen skulle gå till. Mycket enkelt, bara att lämna in sina I-94 till marinakontoret, såvida vi inte skulle till Mexiko vilket inte var aktuellt. Vår ansökan om utökad uppehåll fick vi skriva brev om och dra tillbaka.

Ett sista besök i frukt- och grönsaksdiskarna innan vi på eftermiddagen den 2 februari satte kurs söderut tillsammans med Flying Penguin. Nattsegling då sträckan bara var 90 Nm, prognosen sa ostlig vind runt 15 knop och ökade till 20, våghöjd 1,5 meter, Golfströmmen skulle hålla sig på 0,7 knop, Perfekt! Så blev det förstås inte. Vinden ökade och var som mest 32 knop, vågorna var 4-5 meter främst beroende på att de mötte den kraftiga strömmen som gick upp till hela tre knop! Sträckan blev i motströmmen 130 Nm och ett tag var vi oroliga för att inte hinna fram innan mörkret på fredagen.

Oron blev inte mindre när vi plötsligt fick motvind. Så var det nu inte utan båten styrde helt enkelt mot sydost. Kapten felsökte och det visade sig vara rorkulsten till autopiloten som lossnat och börjat glida iväg. Tillfälligt åtgärdat och vi kunde åter styra, nu med minskade segel för att lätta på trycket på roret. Den kraftiga motströmmen avtog allt mer under morgonen och kl. 13.00 kunde vi lägga till vid incheckningen i Marina Hemingway, lite väster om Havanna på Kuba.

Direkt började den omtalade myndighetsvandringen som vi hört så mycket om. Vi kom som sjunde båt denna dag och så många har aldrig tidigare anlöpt hamnen på samma dag. Det gjorde att alla var på plats och de ville nog gärna få jobbet avklarat för allt flöt väldigt smidigt. Först kom doktorn som kollade så att vi mådde bra och att vi inte tänkte pumpa ut våra tankar och dylikt i marinan. Vi hade hört det tidigare men blev ändå lite ställda när han frågade om vi hade någon present till honom. Kapten frågade vad det skulle vara och snabbt kom svaret att en liten peng kunde vara passande. Efter honom kom en dam och en herre från hälsomyndigheten. Mycket sympatiska kollade de våra färskvaror och då vi inte hade någon kyckling ombord var allt ok. Vi blev dock förmanade att slänga rester av vårt kött och våra grönsaker för sig. Mannen berättade att, precis som det var i Ryssland när jag var där 1990, vissa varor bara fanns i speciella affärer och i dessa kunde man bara handla med turistvalutan CUC. Med dollar kan kubanen växla till sig CUC och därmed kunna köpa t ex mjölk. Givetvis bytte ett par dollar ägare och lyckan var fullständig när de också fick ett par Snickers. Näste man var från Coast Gard och kom i sällskap med en knarkhund.

Hur det nu var med det vet vi inte för hunden kelade med Heléne när inte mannen drog honom genom båten. Mannen i sin tur kollade lite här och där och var mycket intresserad av all teknik. Bland annat såg han att vi hade flera mobiltelefoner och vi erbjöd honom en. Men talade om att det sitter ett amerikanskt kontaktkort i den så den fungerar inte om du inte köper ett eget SIM-kort. Då tappade han totalt intresset för den och lämnade oss istället som lycklig ägare till ett par små hörlurar. Därefter kom Coast Guard och tullen. Först ställde de en massa frågor, skrev i sina blanketter och gick slutligen igenom båten. Enda reaktionen kom när man hittade ett antal bag-in-box med vin i förpikens garderob. Helt ok, sa mannen från tullen. Tur att de inte fortsatte och hittade ölen och barskåpet!

Däremot tipsades kapten om att det vore snyggt att bjuda damen i sällskapet på ett äpple. Under tiden hade mannen från immigrationsmyndigheten haft våra pass så han kom och lämnade tillbaka dessa och meddelade att vi kunde gå in i marinan till plats nummer 231. Där låg redan Flying Penguin och väntade på oss. På bara två timmar var vi incheckade och på plats! Vänligt bemötta av alla, så snabbt agerat som bara möjligt och 9 dollar, ett par hörlurar, några Snickers och ett äpple fattigare. Själva kostnaden är 60 CUC för turistvisa, cruising permit m.m. samt 20 CUC till tullen. En CUC är lite drygt en US-dollar. Man får då allt på en lös lapp i passet så att man lätt kan ta bort den sen. Så sjukt är det nämligen fortfarande i relationen till USA att det inte är lämpligt att ens ha varit här om man skall till USA i framtiden.

Marinan och kringliggande hotellanläggning är byggd på 1950-talet och var nog fräck en gång. Idag syns spåren av bristande underhåll och mögellukten känns tydligt. Duscharna lockar inte då flera saknar kranar och duschmunstycken och toaletterna saknar sitsar.

Efter en vilodag var det dags att kika på Havanna. Enligt andra seglare skulle man kunna åka med en guidad tur från hotellet och på förfrågan skulle man köpa biljetter av guiden. Han fanns förstås inte på plats när det var sagt utan istället sa tjejen i receptionen att vi kunde ju åka in med hotellets shuttle, den var ju dessutom gratis. Chauffören undrade var våra armband var, detta var ju för hotellets gäster! I slutändan fick vi åka med men med en uppmaning om att det egentligen inte var ok. Så kom vi då till gamla Havanna. En mytomspunnen stad som en gång blomstrade och var medelpunkten i Nya världen. Historiens 500-åriga vingslag viner runt oss.

Gränd i gamla Havanna med El Capitolio i bakgrunden

Det är breda boulevarder, smala gränder, storslagna monument, spektakulära byggnader, kolonialprakt och nyklassicism. Allt i mer eller mindre långt gånget vanvård och förfall. Gamla Havanna hamnade 1982 på UNESCO's världsarvslista och arbete pågår med att rusta dessa borgar, kyrkor, palats och gods från 16-, 17- och 1800-talet.

Själva gick vi i Ernest Hemingway's fotspår och följde hans citat: "Min mohito i Bodeguita och min daiquiri i Floridita". På Bodeguita blev det även lunch och Havanna-cigarr. Visst är det turistiskt men också charmigt och kubanerna bjuder gärna på sig själva.

Hemingways uttalande bakom glas och ram på La Bodeguita

I Hemingways fotspår: Mohito & cigarr på La Bodeguita och daiquiri på El Floridita

Det finns hur mycket som helst att se men denna första dag nöjde vi oss med att insupa atmosfären och känna på stämningen. Ett besök i Bacardi Tower (familjen Bacardi var en gång stora här) gav fin överblick över staden. El Capitolio, en exakt kopia av Capitolium i Washington, gågatan Calle Obispo som kantas av butiker, hantverksstånd och artister, Plaza de Armas som är stadens äldsta torg och en titt på El Castillo de la Real Fuerza, Amerikas näst äldsta fästning, byggd 1577, helt intakt med vallgravar och allt.

Utsikt över gamla Havanna, slitet och förfallet men också renoverat och praktfullt

Vi hyrde bil och körde västerut till Pinar del Rio, mitt i Kubas rikaste provins. En bit längs kustvägen och sedan körde vi ner till den stora motorvägen som går från öst till väst. Den är i hyggligt skick medan många andra vägar är rent dåliga. Efter 15 mil och 2,5 timma kom vi fram och parkerade vid tobaksmuseet som vi tänkt besöka. Utanför träffade vi Alex, som läste på universitetet för att bli guide. Han erbjöd sig att ta oss till en plantage för att visa hela proceduren med de berömda Havanna-cigarrerna. Helt gratis, hans lön var att få träna sin engelska. Vi hängde på, så efter lunch åkte vi iväg lite söder om staden, svängde in på en dåligt underhållen grusväg och var på en tobaksplantage. Ägaren berättade, på bra engelska, om tillverkningen och bjöd oss att prova cigarrer.

På besök bland tobaksplantor

Vi fick sedan besöka plantorna, som odlas både fritt och under plasttak från november till januari och skördas februari till maj. Allt sker manuellt, här odlade man ca 150 000 plantor per år. Bladen plockas förstås för hand, nerifrån och upp på plantan, tre blad var femte dag. Sen träs de upp på trådar och hängs upp på tork i 6-24 månader beroende på kvalitet. Endast kvinnor arbetar med att trä upp bladen på grund av sina små och smidiga händer. Man separerar bladen från plantans nederdel, mittendel och topp. Varje cigarr innehåller så småningom blad från samtliga delar av plantan.

På plantagen buntas bladen efter torkning och skickas till en statlig fabrik. Det är bara där som cigarrer tillverkas, märks med gördel, paketeras och får säljas i butik. Plantagen får tillbaka 10 % av den färdiga varan, för eget bruk, och kan då sälja till turister och vänner. Dessa är inte paketerade utan säljs lösa.

Vår värd rullade en cigarr för oss och beskrev då de olika bladens användning i varje cigarr.

Tobaksbladen hängs upp på tork

Blad från plantans alla delar ingår i varje cigarr

Efter ett par intressanta timmar lämnade vi plantagen med ett litet eget förråd av Kubas finaste cigarrer, Cohiba. Som bonus fick vi under bilresan en pratstund med Alex och ta del av hans syn på landet. Förändringar är på gång. Så sent som 1 januari 2012 lättades vissa regler och det är nu tillåtet att köpa och sälja till exempel bilar och bostäder. Efter revolutionen 1959 lämnade många välbeställda landet och kvar blev många läckra, bulliga amerikanska bilar. Många av dessa beslagtogs av regimen, som delade ut dem till viktiga medarbetare, några blev allmän egendom. Den som då lade beslag på en sådan bil har sedan behållit den i familjen. Än idag rullar många, många sådana bilar på Kubas vägar. En del i kanonskick, andra ihophållna med ren vilja. Reservdelar har alltid varit en bristvara och kreativiteten har varit stor för att hålla igång dessa bilar. Det karakteristiska mullret från en V8 är inte givet när en sådan bil passerar. Motorn kan lika gärna komma från en traktor.

Det var ganska lite bilar ute på vägarna. Istället såg vi mängder av hästdragna vagnar, cykeltaxi, ryttare, hundar och fotgängare. På motorvägen och i städer. Åkerbruket drivs med oxar. Det kändes som vi landat i 1950-talet. Här och där fanns kontroller längs vägen men vi vinkades förbi varje gång. Vår bil hade en röd nummerskylt medan de flesta andra har blåa. Vi tror att de röda är hyrbilar som körs av turister och att man lämnar dessa ifred.

Typisk buss på landsbygden

På eftermiddagen körde vi upp i den bördiga Viñjalesdalen. Här fanns en gång stora underjordiska grottor som hölls uppe av enorma kalkstenspelare. Så småningom rasade "taket" samman men rester av pelarna finns kvar som stora utropstecken i den röda myllan som bildades av kalkstenen. Här finns idag de bästa odlingarna på hela Kuba.

I dessa hus hänger det tobak på tork

Läckra klippor i Viñjalesdalen.

Pelare står kvar där "taket" rasat Vilket gett den röda jorden

Först i skymningen letade vi oss hem. Skyltningen är inte överdriven, gatlyktor saknas utanför Havanna och de kartor vi lyckats komma över var i för stor skala. Tack och lov fungerar vår amerikanska navigator hjälpligt. Vägarna stämmer sådär, man kan inte ange adresser eller annat men en grov karta finns, städer är utmärkta och det blå spåret visar var vi tidigare kört. Så hittade vi hem denna kväll.

Hemingways skrivarlya

Nästa dag körde vi österut, genom Havannas gytter av gator, för att komma ut sydost om staden. Skyltningen är minimal men efter ett antal förfrågningar lyckades vi hitta den lilla byn San Francisco de Paula och huset där Ernest Hemingway bodde år 1940-1961. Efter hans död skänktes det till kubanska staten och är idag museum. Man kan inte gå in men fönstren står öppna i denna enplansvilla som ligger högt med fin utsikt över Havanna. Böcker och jakt-troféer präglar inredningen.

Bredvid huset ligger en treplans tornbyggnad där Hemingways skrivarlya tronar högst upp. I den stora, vackra trädgården finns en pool och här ligger också hans båt Pilar.

Och hans båt, Pilar

Vi fortsatte till den lilla staden Cojimar, som vi hittade efter mycket letande, och Hemingways favoritrestaurang La Terraza. Här tillbringade han mycket tid tillsammans med fiskegubbarna som efter hans död lät uppföra en byst av honom, gjord av bronsdetaljer från deras båtar. Det var här han träffade Gregorio Fuentes, som var förebilden till "Den gamle och havet". Fuentes var också kapten ombord på båten Pilar.

Tavla föreställande Gregorio Fuentes

Efter Hemingways död beslutade Fidel Castro att La Terraza skulle vara en gourmet-restarang så vi fick en god lunch men till helt ok pris. Vår största upplevelse på restaurangen blev istället musiken. Som vanligt spelade ett band och Hjalle blev nyfiken på en tresträngad gitarr som man använde. Han bad att få prova men fick då en vanlig akustisk i sin hand. Hjalle spelade och sjöng "Flickan i Havanna" för dem vilket blev mycket uppskattat. Han fick beskriva texten och allt slutade med att han skall skicka noterna. De kände förstås inte till Evert Taube men musik talar över alla språkbarriärer.

Hjalle lirar med det lokala bandet på La Terraza

Medan Charlie och Bosse njuter

Nu hade det blivit sen eftermiddag så vi körde vidare till turistorten Varadero och tog in på ett hotell. Här får man betala en liten avgift i vägtullen för att köra ut. Hit kommer många Kubaresenärer och här finns härliga sandstränder, hantverksmarknader och allt ser lite fräschare ut. För ca 850 SEK fick vi ett rum och då ingick frukost och lunch. Till kvällen upptäckte vi att drinkar i baren ingick också! Det var verkligen "all inclusive".

Strandliv i Varadero

Den ljuvliga stranden lockade så nästa förmiddag badade vi i det 28-gradiga havet och slappade i våra solstolar. Vi skulle ha besökt ett par platser till men det var så skönt att bara göra ingenting. På eftermiddagen besökte vi marinan i Varadero. Där håller man hårt på säkerheten så vi fick inte ens gå ut på bryggan! Trots att vi talade om att vi var seglare som kanske skulle komma till deras hamn. Först då hamnkaptenen tillkallats och vi visat pass var det ok att titta. Här ligger flera långliggare, en båt hade varit där i hela elva år!

Internet är inget självklart här på Kuba. För kubanerna finns ett begränsat och kontrollerat Internet att tillgå via posten. Där kan man köpa sig en emailadress och kolla vissa saker. För oss turister gäller de större hotellen. Här i Marina Hemingway finns Internet på hotellet men är främst till för deras gäster. En gång kunde vi köpa 30 minuters uppkoppling, för 3 CUC, men det är med fast lina, alltså inget wifi, och kan bara nyttjas på deras datorer. Att spara ner något på ett USB-minne går inte. Nästa gång vi skulle försöka var lösenordskorten slut så då kunde ingen använda Internet. Istället cyklade Brittis och jag till Club Havanna, en tjugig anläggning där vi lyckades prata oss in och kunde koppla upp oss. På hemvägen svängde vi in i det lokala bostadsområdet Flores och lyckades hitta några små stånd där vi kunde köpa lite frukt och grönt. Många stora ögon vändes efter oss, det är nog inte ofta två blondiner på små röda cyklar far fram på de gatorna!

Till vår förvåning hittade vi plötsligt ett kvarter där alla murar, grindar och fasader smyckats i Gaudis anda! Barcelonas store arkitekt har inspirerat folk även här. Vi mötte José Fuster, som startat alltihop. Hans hus och trädgård är helt gjort i denna stil. Han har aldrig varit i Barcelona men gillar stilen och har nu ägnat 20 år åt denna hyllning till Gaudis ära. Kanske var José också arkitekt.

José Fusters hus

En dag skulle det vara Harley Davidson-träff i Havanna så vi åkte dit. Med hjälp av cykeltaxi tog vi oss till rätt plats. 25 gamla åk hade samlats, några riktigt fina, och grabbarna hade fräcka skinnvästar med sin klubbtilhörighet på. Man sa att detta var en klubb för Kubas höjdare och att en av deltagarna var Che Guevaras son. Efter ett tag drog hela gänget iväg på kortege genom staden.

Med cykeltaxi genom Havannas gränder

Vi besökte en härlig hantverksmarknad och traskade sedan in i myllret av gränder i gamla Havanna och träffade Carla, som var inkastare på en nyöppnad restaurang. Hon tog oss med uppför trapporna till fjärde våningen och restaurang Las Clavellinas. Här fanns plats för ca 15-20 gäster vid fyra bord och här fick vi vår bästa måltid hittills på Kuba. Priset var heller inget fel på och vi blev oerhört populära när vi köpte stället enda flaska vin.

Utsikt från restaurangen

Las Clavellinas med sina 4 bord

Notan kom i sött krus

Till kvällen blev det taxi hem i en bullig Chevrolet från tidigt 1950-tal. Bekväma säten och en duktig chaufför i en bil vars instrumentering slutat fungera för många år sedan och det var tveksamt om det fanns mer än två växlar.

Brittis och jag tog bussen in till Havanna och besökte Revolutionsmuséet, beläget i det f.d. presidentpalatset. Mycket intressant och det gav en förståelse för hur mycket Che Guevara, Fidel Castro och Camilo uppskattades när de slutligen lyckades störta Batista 1959. Han lämnade landet med gott om pengar men efterlämnade 20 000 döda. Revolutionärerna var bara ca 300 personer men med stöd av folket lyckades de ta över bit för bit och införde snabbt förändringar till det bättre för den vanlige kubanen. Camilo dog redan hösten 1959 och Che Guevara lämnade

landet efter ett par år. Då hade Castro lierat sig med Sovjet och 1965 bytte det socialistiska partiet namn och blev officiellt kommunister. Där någonstans gick det nog snett för historiskt sett har kommunismen aldrig kunnat överleva. Att USA skapade ett totalt embargo, och fortfarande håller fast vid det, är däremot svårt att förstå.

Staty av Camilo och Che Guevara

En av salarna i palatset

De tre: Che, Fidel & Camilo

Lättnader har skett i Kuba under den sista tiden så förhoppningsvis kommer det att ske stora förändringar inom bara några få år. Av Kubas befolkning på ca 12 miljoner är hälften under 20 år, sjuk- och hälsovård är väl utvecklad och utbildningsnivån hög. De vi träffar pratar oftast engelska, mer eller mindre, och den som vill kan studera språk. Det borde skapa förutsättningar för Kubas unga den dagen som man börjar leva som resten av världen.

Så var det dags att lämna Marina Hemingway och dagen innan checkade vi ut hos hamnkapten. Han fixade då så att vi skulle få vara först hos myndigheterna nästa morgon. Ett skolskepp med 48 elever ombord skulle också gå men de fick vänta. Redan 06.30 puttrade vi ut in tullens brygga och nya papper skrevs, lapparna i passen stämplades och tullen kollade båten så att vi inte smugglade med några kubaner i något skåp. Vår tanke var att gå till Bahia Honda, en stor vik 40 Nm bort, men det gick inte. Det närmaste vi kunde få ankra vid var Cayo Pariaso, en tripp på 55 Nm så nu blev det bråttom iväg. De sista 5 Nm gick genom rev och korallhuvuden med eyeball navigation så att komma fram i mörker var inte att tänka på. Allt gick bra och vi kunde droppa våra ankare bakom ett rev vid ön Cayo Paraiso. Viken, där Hemingway snorklade och låg och lurade på ubåtar, var däremot helt bortspolad.

På morgonen kom ett par grabbar ut i en hemmabyggt båt bestående av flytkorvar och därpå ett lappverk av vad man hittat. På väg mot oss dök de och plockade upp humrar som vi sedan kunde köpa för några få CUC. Snacka om pinfärskt!

På hemmabyggt flotte

Pinfärsk hummer!

Flying Penguin längs Kubas kust

Teorin gick ut på att om ström och vatten gick åt samma håll plattades vattnet ut. Så innan en ny nordvind, mitt på dagen i lätta sydvästliga vindar kunde vi passera med bara 0,5-1,5 knops motström på ett snällt hav.

En dygnssegling tog oss till Kubas västra udde där vi ankrade i Canal de Barco ett par dagar för att fira Brittis födelsedag och vänta på rätt väder.

Att runda San Antonio kan vara rena mardrömmen vid fel förhållanden. Här trycks vattnet ihop och strömmen norrut är ofta 2-3 knop men kan gå upp till 7 knop. Då kommer vi inte ens framåt! Möter sådan kraftig ström vind från nord blir det rena kaoset i vattnet. Enligt vår pilotbok skall man runda strax efter att det blåst från nord, i en nordostlig vind och helst på natten då vinden oftast är svagare.

Vi gjorde tvärtom.

Vi gjorde tvärtom. Teorin gick ut på att om ström och vatten gick åt samma håll plattades vattnet ut. Så innan en ny nordvind, mitt på dagen i lätta sydvästliga vindar kunde vi passera med bara 0,5-1,5 knops motström på ett snällt hav.

Söta små lekfulla delfiner på besök

Vi fortsatte under natten och nästa morgon kunde vi ankra utanför Hotel Colony på västsidan av Kubas största ö, Isla de Juventud. Där fick vi inte stanna utan skulle till marinan som låg 1 Nm söderut. Men där kunde vi inte komma in på grund av vårt djupgående så det slutade med att vi fick ankra utanför marinan och hämta myndighetskillarna med vår dingie. Snabb, enkel procedur med lite uppgifter om båten, koll av alla våra papper och en snabb titt på insidan. Hotel Colony är ännu ett exempel på hur framsynt man en gång var här. Byggt för amerikanska marknaden men besöks idag mest av europeiska dykare för här finns fina vatten för den som vill dyka eller snorkla. Ca 10 gäster bodde på hotellet vid vårt besök.

Men härifrån går en buss till Nueva Gerona, huvudorten på ön, så vi hoppade på. En kvart senare var bussen fylld av kubaner på väg till jobbet och färden gick tvärs över ön genom små byar, jordbrukslandskap och ängar där djur gick och betade. Här och där stod en häst längs väggkanten. En ganska vanlig uppfattning i fattiga länder är att det är praktiskt att ha häst för det är så billigt, den kan ju äta var som helst! Kosten är nog inte den mest näringsrika för även om dessa hästar kan äta hur mycket de vill är de ofta magra.

Efter en timma var vi framme i staden och halva bussen engagerades i att tala om för oss när vi kunde åka tillbaka och hur vi skulle gå för att komma till växlingskontoret. Här duger nämligen inte turistvalutan CUC utan här är det lokala pesos som gäller.

För 1 CUC får man 24 pesos och vi lyckades under dagen handla grönsaker och luncha för de 10 CUC vi växlat in, totalt ca 70 SEK! Grönsakerna kostar några få pesos så vi fyllde upp med det vi kom över. Frukt kunde vi inte hitta, förutom bananer, och senare under dagen fick vi veta att en skadeinsekt förstört årets skörd. Synd. Ön är omtalad för sin fina frukt.

Hos barberaren

En av många grönsakshandlare

Dominospel på torget

Det är alltid kul att kika så vi traskade runt i staden och tittade på folk och byggnader. Lagom till lunch hittade vi en affärsgata som man höll på att färdigställa och med små nyöppnade affärer. Här fanns även en restaurang så vi klev in. Lite besvikna var vi över de små portionerna för när notan kom in var den på 63. Vi räknade upp 63 CUC (vi har betalat 60 CUC för en lunch för oss fyra tidigare) men då kom vår bordsgranne på fötter. Han viftade med massa pesos och vi trodde att han ville växla men nej, han ville bara hjälpa oss att betala rätt! Här betalar man nämligen med lokala pesos. Mannen var från den fransktalande delen av Kanada så kommunikationen haltade lite men till slut framkom att maten var i pesos medan drycken var i CUC. Notan åkte ut och landade slutligen på 150 pesos, totalt ca 50 SEK istället för de närmare 500 vi höll på att betala!

Renovering av affärsgata i centrum

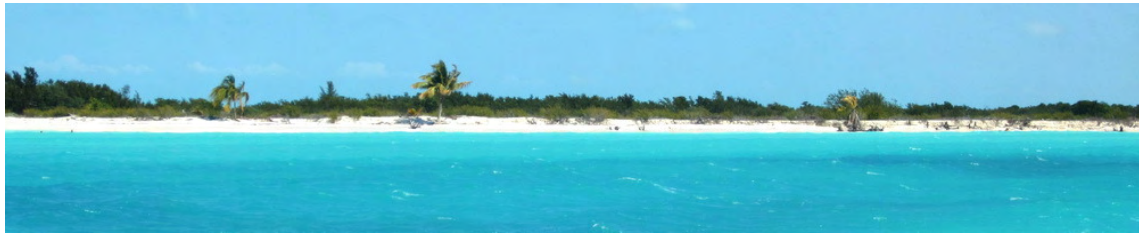

Så här fint blir det!

Busschauffören plockade, som utlovat, upp oss där vi hoppat av och sedan körde vi till färjeterminalen. Färjan från fastlandet var försenad så det blev en lång väntan innan bussen gick tillbaka till marinan.

Vid utcheckning nästa dag upprepades proceduren med myndighetsbesök ombord. Trots att de sett oss varje gång vi kört ut till båtarna gjorde man en snabb koll ombord innan vi kunde lämna hamn.

Vi fortsatte österut och seglade på ett stort och grönt innanhav, Golfo de Bacabano. Ganska grunt men helt skyddade vatten. Trots det såg vi knappt några andra båtar. Sedan vi lämnade marina Hemingway har vi på vår färd, totalt 10 dagar, bara sett ett par andra fritidsbåtar. Kubaner får inte äga sådana och det verkar som de flesta som besöker landet nöjer sig med att stanna på nordsidan. Vi träffade både amerikaner och kanadensare där som stack ner några dagar och sedan tillbaka till USA utan att anmäla det någonstans. Efter lika många nätter för ankar, oftast bortanför all civilisation, kom vi till Cayo Largo och möttes av turkosa vatten och kritvita stränder.

Cayo Largos populäraste strand, Playa Sirena

Detta skall vara Kubas främsta turistort vilket vi inte märkte mycket av när vi kom in till marinan. Inga hotellbyggnader och knappt några vägar. Två bryggor, en för lokala bad- och fiskebåtar och en för oss turister. När dagen var slut var vi fem båtar där.

En bar, en liten restaurang, en pool, en minimal butik, några stånd med krimskrams och några små hus för turister att bo i. Och en supervänlig hamnkaptan, Piri, som följde med myndighetskillen ombord och såg till att allt gick snabbt och smidigt, ringde efter en kille som hämtade vår tvätt och gav oss all nödvändig information.

Mys vid poolen

I den lilla affären visade det sig att man kunde beställa frukt, grönt och kyckling. Men inte förrän man har frågat ett par gånger. Det är ofta så det fungerar här, man får ingen information automatiskt utan måste ställa rätt frågor så turistnäringen har en del att lära. Annars är alla människor glada och vänliga och vi känner oss väl bemötta och alltid trygga.

Vid marinaanläggningen pågick en miljökonferens så rummet med Internet var upptaget. Vi traskade iväg och fick snart skjuts med en kille som körde oss till öns 4-stjärniga lyxhotell där vi hittade både Internet och en trevlig bar. Vid påfyllning av våra glas frågade barkillen om vi bodde på hotellet och när så inte var fallet fick kaptan gå ut till receptionen för att köpa dagsbiljett åt oss. Vi hade ännu en gång hamnat på ett hotell med "all inclusive". 20 CUC per person ville man ha för att vi skulle få ta del av hotellets faciliteter inklusive baren för en dag. Det tyckte kaptan var mycket för våra timmar så han förhandlade ner priset till 10 CUC per person för oss tre som var i baren. Helt ok pris när man faktiskt är fyra personer som i slutändan blir kvar några timmar.

Myggor finns i hela Karibien men frågan är om inte de kubanska har varit värst. Eller så har vi vant oss vid att slippa dem och reagerar extra mycket just nu.

Precis när solen gått ner kommer de i svärmar och det spelar ingen roll om man använt myggstift eller inte. En timme senare är det över. Tyvärr är detta oftast tiden då vi grillar och vill sitta ute och äta eller umgås. Öarna i södra Kuba är täckta av mangroveträd vilket man inte hittar i städerna och där slipper man dessa myggor.

Och äntligen, green flash! Detta fenomen som kan ses i Karibien när solen går ner. Många, många gånger har vi tittat men inte förrän nu lyckats få se det. Precis när det sista av solen försvinner övergår den till en gröngul, starkt lysande, oval som sakta ”smälter” bort. Vackert!

Från Cayo Largo följde vi revet österut och kunde till kvällen ankra bakom revöarna Cayos de Dios. Efter en stund kom en fiskebåt och ankrade bredvid oss och strax kom en kille roendes för att fråga om vi ville ha fisk och lobster. Kaptenen på fiskebåten fyllde år så pengar var inte intressant men kanske något att dricka och tvål om vi hade. För 6 hummerstjärtar (2,4 kg) och 2 red snappers (2,5 kg) betalade vi med fyra små reseförpackningar av tvål och schampo, totalt värt 4 US-dollar. Som bonus fick han två öl också. Flying Penguin gjorde samma inköp men betalade en liten flaska rom och ett par öl. Totalt gav vi ca 45 SEK per båt för våra inköp och alla var glada och nöjda med affären.

En fiskebåt ankrade vid skymningen

Och vi fick bli köpa 6 fina hummerstjärtar

Vi bunkrade ordentligt innan vi lämnade USA och här på Kuba har vi vid ett par tillfällen kunnat fylla på med frukt och grönsaker. En gång lyckades vi köpa lite kyckling så dessa tillskott av hummer och fisk är lycka för oss. Vårt färskt kött är förstås slut men ombord på Flying Penguin finns frys så ännu grillas det då och då. Var kubanen handlar har vi inte lyckats räkna ut men varje kuban får en tilldelning varje månad av basvaror, till och med rom, vilket de hämtar någonstans. Vad vi förstår kompletteras detta sedan med frukt och grönt och resten anses vara lyxvaror. Inkomsten för en industriarbetare är 12 CUC per månad men då skall man komma ihåg att detta är en form av fickpengar då man redan har bostad, kläder och basmat.

Något som däremot är svårt att förstå är bristen på hygienartiklar. Sjukvården är fri och kubanerna är ett friskt folk men då borde väl tvål och liknande vara basic inom hälsovård! Det är lika beklämmande varje gång någon frågar efter tvål eller schampo och blir överlycklig för minsta lilla förpackning. Vi hade hört detta innan och köpte i USA ett förråd av små reseförpackningar som vi kunnat ge bort. Nu är de slut men som i de flesta familjer finns det alltid några felköp längst in på hyllorna. Så även hos seaQwest. Nu kan dessa äntligen få glädja någon!

Den sista februari gjorde vi en våt och stampig segling tillbaka till fastlandet och staden Cienfuegos, kanske vårt sista stopp på Kuba. Vindarna är stabila i området och följer varje dag samma mönster. Under natten och förmiddagen blåser en stark nordostlig vind som under dagen avtar allt mer och vrider mot sydost för att framåt kvällen bli helt vindstilla. Då vi skulle mot nordost och hade 55 Nm att gå var vi tvungna att starta i motvind och stampa fram i sjön innan vridet kom och resten av resan blev en fin segling. Lagom innan mörkret föll gick vi in i marinan och fick besök av en tulltjänsteman som fyllde i sina papper och kikade runt i båten. Han blev ännu en som lämnade oss med en flaska schampo i portföljen.

Till skillnad från vad vi hört tidigare har ingen någonsin frågat oss vart vi skall, var vi har varit eller försökt kolla våra väskor. Vi har kunnat röra oss helt fritt och göra vad vi vill.

Heléne @ seaQwest

Ett axplock av gamla bilar som rullar på Kubas gator